

DE LA FIESTA DE AVIACION

FOR ORDEN DE LA GENERALIDAD HA TENIDO QUE SUSPENDERSE DEFINITIVAMENTE LA FIESTA DE AVIACION QUE DEBIA CELEBRARSE EL DIA 30. -- EL MOTIVO LEGAL PARECE SER LA FALTA DE CONDICIONES DEL CAMPO DE MARTE. -- LA OPINION PUBLICA, NO OBSTANTE, SOSPECHA QUE SE TRATA DE PONER TODA CLASE DE OBSTACULOS A LA EMPRESA POR ESTAR DOMICILIADA FUERA DE CATALUÑA. -- LA EMPRESA, NO OBSTANTE, CUMPLIRA LOS CONTRATOS DE PUBLICIDAD QUE TIENE FIRMADOS

Tal como presumiamos, ayer, a mediodía le fué comunicada al señor Muro, representante de la Empresa aérea de Zaragoza, la orden de la Dirección General de la Aeronáutica de Cataluña, denegando el permiso para llevar a efecto la fiesta de la aviación porque el Campo de Marte no reúne las debidas condiciones.

La noticia, al ser conocida, suscitó violentísimos comentarios que nosotros no podemos recoger. Se hacía resaltar las anomalías ocurridas en este asunto cuya explicación hay que buscarla más que en tecnicismos y escrúpulos legalistas en algo más hondo que roza con el sentimiento. Este es el criterio que todo el mundo se ha formado de este asunto, si ha seguido su proceso y evoluciones.

El señor Muro pidió permiso al Ayuntamiento, a la Comisaría y a la Dirección de Aeronáutica; siguió los trámites, cumplió los requisitos que se le exigieron y... a última hora se le comunica que no puede volar porque el Campo no está en condiciones.

Hasta aquí, y aun teniendo en cuenta los perjuicios causados a la Empresa, nada tendría de particular. Merecería, en todo caso una censura y una protesta por las desconsideraciones habidas con el señor Muro, dándole esperanzas que luego sabían que no había de realizar. Pero lo extraordinario e inconcebible es que se emita un informe sin hacer acto de presencia el técnico. Y esto es lo que aquí ha ocurrido.

Al señor Muro se le dice que co-

mo se supone que ha aumentado la edificación en el Campo de Marte, no se le autoriza...

¿Pero es que no se han hecho otras fiestas en el campo de Marte? ¿Es que la Empresa no tiene también sus técnicos y años de experiencia para comprender si reúne o no las condiciones necesarias?

Parecía elemental que el técnico de la Aeronáutica de la Generalidad, se personase aquí y examinase con detención el campo.

Sin embargo a la Dirección le ha bastado un recadito dado por teléfono para resolver la cuestión.

Todo esto resulta tan incongruente, tan poco serio, que no es extraño que el público busque en otras causas los móviles de la prohibición.

La Empresa aérea de Zaragoza no está domiciliada en Cataluña y bien pudiera ocurrir que radicara, en esa circunstancia la actitud de la Aeronáutica de la Generalidad, influenciada por gente que tiene por lema rechazar todo lo que viene del otro lado del Ebro.

No creemos que sea ese el camino más adecuado para conseguir el respeto y la consideración que la personalidad de Cataluña merece. Con esa táctica reprochable, no se consigue otra cosa que acentuar la antipatía y la aversión entre regiones.

Mal está que esa conducta la observen los ciudadanos, pero es doblemente reprochable cuando se incube, o se hace visible o solapadamente ejerciendo cargos de responsabilidad.

NOTICIARIO BREVE

Trotsky está en Francia.
-- Abolición del Senado en Dinamarca.
-- Los Soviets empiezan a dar que hacer a la Sociedad de Naciones.
-- Austria no quiere que los demás países se inmiscuyan en su vida.
-- El ministro de Hacienda francés, contrario a la desvalorización.
-- Inglaterra desconoce la alianza franco-rusa.
-- Suiza se niega a formar parte de la policía internacional del Sain y reclama además a las grandes potencias una indemnización por los perjuicios que le ocasionó la guerra.
-- Italia pretende imponer su hegemonía en Austria y Polonia y reclama modificaciones en el Pacto Oriental.
-- Precauciones extraordinarias en el Palacio del Presidente de la República.
-- Samper dice que el Gobierno ha tomado acuerdos sobre la comunicación de la Generalidad de Cataluña, reservándose hacerlos públi-

cos para cuando se reciba el documento.
-- Se acuerda conceder nuevas pensiones a los familiares de Galán y García Hernández.
-- El ministro de la Guerra a las maniobras.
-- Continúan practicándose intensos registros, sobre todo en Asturias.
-- Se intervienen en Sevilla unos bultos consignados al señor Echevarrieta.
-- En un camión que se dirigía de Murcia a Orense han sido encontrados 2.500 kilos de trilita y gran cantidad de mecha.
-- Según parece en la reunión de la C. E. D. A. se acordó abogar por un Gobierno mayoritario o en caso contrario por la disolución del Parlamento y convocatoria de nuevas elecciones.
-- Se revisarán los expedientes de los militares que fueron postergados por Azaña.
-- La Esquerda elogió a "La Ven de Catalunya" por sus consejos más deradados a los propietarios. ¿Cuál será la compensación?

El Legado Pontificio embarca en Barcelona para Buenos Aires

El representant del Pape, el Cardenal Pacelli, en Barcelona a bordo del "Conte Grande" para Buenos Aires, donde presidirá el XXII Congreso Eucarístico Internacional, en compañía del Nuncio de S. S. y nuestro Emmo. Sr. Cardenal.

(EXPRESS - Ferc.)

LAIQUES

Amb aquest títol, "Tarragona Federal" (22 setembre), publica un article divertidíssim. Després d'unes quantes nicieses ditiràmiques sobre l'amor que els rabassaires tenen per l'escola, o "la dèria", com diu l'articulista, engega aquest paràgraf homèric:

"D'ençà que hom creu fermament que s'ha d'instruir a la juvenalla, no tan sols per un deure elemental, sinó com un motiu de consolidació del nostre Règim, sentim quelcom semblant a la vergonya, a l'encomanar als nostres nens allò que havíem de realitzar, els avis. No obstant, no són un consell els bons propòsits."

El pot de la confitura de l'article està en els fragments que copiem literalment, i que no necessiten cap comentari:

"La idea de crear escoles laiques, és excellent. No ho és tant la manera de portar-la a la pràctica. Anar contra l'Església sense combatre-la en tot moment i en totes formes, és tàctica que fugi a la meva comprensió."

Hi ha tantes coses que fugen a la seva comprensió, pobre home! Després d'això diu:

"L'escola laica no odia, ni rebutja. Forma ciutadans. Ni censura la Religió ni la practica. Les mira totes amb un comú denominador de indiferència. No va contra Déu, contra la concepció sentimentalista d'una Supra-humanitat famolenca de bondat, de bellesa, ni contra els creients i sacerdots d'avui, restauradors de nou, del culte al bou d'or."

L'escola laica és un completament de l'obra de la Democràcia. Per això no pot anar contra ningú. Ella és la que deu realitzar la més alta missió dins la República.

Tant sols per això, amb el laicisme evitarem que s'introdueixi a l'Escola l'atmosfera viciosa dels que avui ensalcen una divinitat, orgullosa, cruel, venjativa, exaltada al pedestal del més pagà dels idols

Crítica d'una doctrina i d'una actuació

per Ferrán Valls i Taberner

REVISIÓ

Capítol darrer del seu opuscle "Hores confuses"

Aquesta publicació de Ferran Valls i Taberner ha motivat generals i contradictoris comentaris en la premsa, per lo que el transcrivim a continuació amb finalitat informativa.

El nacionalisme català, considerat en el sentit de l'aplicació a Catalunya del principi de les nacionalitats, representa tanmateix una direcció política encertada de la que en deriven beneficis veritables per al nostre poble, o bé resulta en realitat una desviació ideològica que produeix una funesta perturbació en la nostra consciència col·lectiva? Creuran alguns, potser, ociosa, inoportuna o estranya aquesta pregunta; per no participar, però, de tal opinió he volgut formular-la, motivant-la de moment amb algunes consideracions.

La doctrina nacionalista catalana ha beneficiat durant molt temps del prestigi considerable del seu definidor eminent, el gran patriarca Prat de la Riba. Tota l'autoritat obtinguda per ell amb les seves virtutes exímies, amb la seva admirable obra de govern, i amb el vigor i lluminositat de la seva ploma d'es-

per l'abjecta multitud, de prelats, trans, i altres faritzeus."

Aquesta és la cultura laica que "Tarragona Federal" etziva als seus lectors rabassaires. Els qui fan més l'astima són els fills d'aquesta gent. Les víctimes immediates, però, seran els propis pares.

BIRD.

criptor incomparable, repercutiren en favor de la seva teoria política donant-li una consagració que va convertir-la en una mena de dogma catalanista, precís, fix, definitiu. El famós opuscle "La Nacionalitat Catalana", ha estat acceptat per molts com una mena d'Evangeli que conté els principis inalterables i sagrats, les idees fonamentals de valor dogmàtic perenne i rotund. En el volum d'"Articles", editat ara per Lliga Catalana, apareixen també sovint algunes d'aquelles idees, les més nuclears i bàsiques, en forma d'axioma inconcus i com un "leit-motiv" fòstingut, persistent, obsessió, el nacionalisme és sempre el tema repetit, constant, dels escrits polítics més importants de Prat de la Riba en el període de la seva joventut, que és quan va desplegar amplemment la seva activitat de propagandista i polemista combatiu, abans d'entrar a exercir funcions enlairades i de responsabilitat.

Seria, però, una equivocació, al meu entendre, prendre com a doctrina tancada i immutable la ideologia política de Prat, sostenir-la en tots els seus extrems, i considerar-la completa, perfecta i acabada. Ens portaria això a un encaramament lamentable que ens allunyaria cada vegada més de les realitats vivents, i faria que ens debatéssim, lluny d'elles, en un món de tòpics i de frases fetes, que és el que haurien vingut a parar, perduda llur saba original, els principis formulats en altre temps per Prat de la Riba.

Serà convenient i necessària, crec jo, una revisió de la doctrina del catalanisme polític; i no és d'ara aquesta convicció meua, ni és per primera vegada que la manifesto. Més de quatre anys fa que vaig de-

clarar-ho públicament; avui ho repetixo més convençut encara: la rectificació de la ideologia nacionalista i la revisió, per tant, de la doctrina de Prat de la Riba, és indispensable.

El sistema doctrinal de Prat, que responia a tendències ideològiques molt en boga en el seu temps, presenta, en opinió meua, determinades falles i conté alguns principis molt discutibles i altres notòriament exagerats. Seria un error barrejar l'alt prestigi de Prat de la Riba com a home de govern (evidentment el millor que ha tingut de molts segles el nostre poble) amb el seu ascendent com a definidor doctrinal, tot i les grans qualitats d'intel·ligència i de sòlida preparació que li conferien també per a aquesta funció excepcionalment actiu. La doctrina política de Prat és innegablement d'extraordinari valor, mai no podrà ésser desconeixut el seu interès històric, però en el fons no passarà d'una teoria, d'una fórmula, d'una combinació ideològica, la consistència de la qual resulta en alguns aspectes, i per cert gens secundaris, no pas perpètua ni indestructible; en canvi, la transcendència i fecunditat de la seva obra de govern haurà estat, segons crec jo, més perdurable i més profunda, i també més positivament beneficiosa per a la vida i el progrés del nostre poble. És aquesta obra la que haurà valgut pròpiament una glòria més gran i més autèntica a Prat de la Riba, l'esperit del qual ens apareix en el decurs de la seva vida cada vegada més ric i més complex, cada vegada més excel·lent, com més va anar sobrepasant-se en ell al doctrinari l'home de govern.

El gran predicament que durant els darrers trenta anys ha anat adquirint a Catalunya la doctrina nacionalista, gràcies a la vàlua intel·lectual considerable i a la suprema exemplaritat de conducta i actuació del seu definidor qualificat, i gràcies així mateix en molta part a determinades circumstàncies i a l'ambient produït, entre altres causes, per corrents ideològiques generals revestits d'aspecte científic, han arribat a formar en l'ànim de no poca gent una confusió equivocada i que estimo nociu entre nacionalisme i patriotisme. És aquest un error que cal desfer. No es poden confondre ni identificar, el patriotisme que és un sentiment, una consciència i un ideal nobilíssims nascuts d'una realitat viva i permanent, i el nacionalisme que és una teoria, una construcció doctrinal, un ideològisme fruit de les elucubracions més o menys estimables de determinades escoles filosòfico-polítiques que sols representen pròpiament, tot i la seva durada, una moda temporal. Catalanisme i nacionalisme no són pas termes sinònims, com no ho són tampoc catalanisme i autonomisme. Algú ha dit, amb raó, que el catalanisme, com que no és una forma, sinó una substància, no es raona amb paraules sinó que es mostra per les obres; no es defineix, es sent. L'autonomisme, en canvi, és una fórmula, un programa, un sistema d'organització, cosa per tant variable i subjecta a les conveniències del moment i a les mudances del temps. Adhuc des d'un punt de vista catalanista hom pot estimar erroni i perjudicial el principi nacionalista, que és, com he indicat abans, una abstracció, una composició intel·lectual, un apriorisme, i que presenta els perills i inconvenients de les afirmacions polítiques massa absolutes i primàries. Precsament aquella rotunditat que dona aparença de certesa, aquell dogmatisme que presta semblança d'axioma a les conclusions d'un logicisme allunyat de la complexitat del món real, és una nota distintiva del doctrinarisme nacionalista de la qual no podia naturalment deixar de participar en alguns passatges la mateixa "Nacionalitat Catalana" de Prat de la Riba. És clar que una teoria política mai no és pròpiament mera abstracció, racionalisme pur, si-

nó que sol venir determinada o influïda per factors històrics i pot basar-se en un conjunt de dades objectives moltes de les quals, cada una de per si, resultin positivament autèntiques.

El principi de les nacionalitats te certament una part de veritat, però no és totalment veritat; té un valor relatiu, de cap manera no pot atribuir-se-li una nota de perfecció i de plenitud. No solament és un principi insuficient, sinó que en alguns aspectes presenta forts inconvenients i en les seves exageracions pot ésser titllat d'erroni. "En el dogma de les nacionalitats —diu Redslob— hi ha una barreja de concepcions justes i falses igualment indesarrelables." Però l'error, com diu el mateix tractadista, és una força política tan gran com la certitud. No ha d'estranyar, doncs, la influència poderosa que ha arribat a aconseguir en la política moderna el dogmatisme nacionalitari, igual que altres dogmatismes polítics funestos d'alguns dels quals, de deducció en deducció, ha derivat en part.

A tot arreu on pren el contagi de les idees nacionalistes (i a Catalunya en tenim ja també l'experiència), solen produir aquestes un desvari exaltat, un furor intemperant, una passió revolucionària, fautora a vegades (Europa n'ha estat dolorosament víctima) de crims execrables, d'agitacions convulsives o de conflagracions tràgiques. El nacionalisme degenera fàcilment, gairebé diria fatalment, en extremisme i violència; és de per si estrident i megalòman, tendeix per natural a abultar diferències, a aprofundir antagonismes i a conrear rancúnies entre regions integrants d'un mateix Estat, i a enverinar els problemes internacionals, acumulant perills i originant conflictes greus per l'exacerbació que comporta de rivalitats i antipaties entre pobles. Tal com ha remarcat Le Fun, el principi nacionalista ha tingut una força explosiva més útil per a destruir que per a reconstruir. Aquest prejudici simplista que participa més del sectarisme i obstinació de l'heterodoxe, que de la fe i perseverança del creient; aquest deliri pseudoidealista, barreja perillosa de sentiments nobilíssims i de factors negatius detestables, troba precisament el major poder de suggestió en el caràcter primari i subversiu de les seves proposicions.

Hem arribat, però, a un moment històric en el qual podem considerar els resultats del nacionalisme, i podem jutjar-lo atenint-nos a aquell advertiment evangèlic, aplicable a tants i tants casos: "pels fruits els coneixereu". No per l'encís de certs apotegmés seductors, no per la contundència de les frases i l'enlluernament racionalista dels conceptes, sinó pels fruits reals, per les conseqüències pràctiques, naves de jutjar els nacionalismes, i entre ells el nacionalisme català. I si trobem que la conseqüència és falsa i nociva, no tenim més remei que canviar les premisses. En comptes d'entossudir-nos en una dèria convé que retornem a la nostra política un sa empirisme que es preservi i de l'enquimerament i de la pedanteria. Havem d'esborrar del nostre ideari el que impliqui pràctica concomitència i estreta connexió amb la nefasta capdòria federal; havem de rebutjar la mania d'un estatisme català que redunda de fet en major perjudici del nostre país, com sigui que arribi fàcilment a ofegar més la pròpia espontaneïtat social i a dificultar en major grau el normal funcionament de les seves energies naturals. Havem de corregir decididament certes desviacions del sentiment col·lectiu i havem de redreçar l'esperit públic a base d'extirpar-ne tots els factors psicològics de disgregació política i social, tots els germens intel·lectuals de subversió i de desordre, totes les fantasies independentistes i tots els altres artificis mentals perniciosos. Ens cal, crec jo, tenir en compte que el catalanisme, com a opinió política, com a tendència política, no ho és tot, ni és abans

que tot. Som ja al moment, en opinió meua, en què ha d'ésser revisada i rectificada en el que calgui la doctrina últimament admesa com l'expressió més adequada i perfecta del catalanisme, si es vol salvar el sentit vital i la millor tradició d'aquest i evitar la ruïna del país. És precis també salvar dintre Catalunya el sentiment ancestral de patriotisme espanyol, considerat com ampliació natural i complement necessari del patriotisme català. Cal, per tant, adoptar francament un revisionisme de la concepció política corrent, amb totes les seves conseqüències, de cara a la realitat, sense temor a la veritat, pensant primordialment en la defensa dels interessos permanents de Catalunya, en la conservació del seus valors substancials.

Agost del 1934

Ponte moños,

Mariquita

Ahora nos sale "Diari de Tarragona" diciéndonos que el Ayuntamiento, y sobre todo el Conseller en Cap (él no se descuida nunca de nombrarle) han tenido un éxito alcanzando de la Generalidad 100.000 pesetas para las Normales.

¿Pero qué éxito es ese? ¿Dónde están las gestiones que hizo el señor Lloret para obtener esa... gracia? En realidad el triunfo nos corresponde a nosotros que fuimos los primeros en poner en evidencia la negligencia del Ayuntamiento. Si no hubiéramos ejercido el derecho de fiscalización, a estas horas estaría todavía el expediente de la Normal completamente olvidado.

Porque es muy casual que la Generalidad se haya decidido a llevar a efecto espontáneamente la entrega de las pesetas precisamente después de nuestra modesta intervención.

Esto indica que alguna participación tenemos en eso.

Naturalmente que no queremos ponernos ningún moño: los dejamos todos para el "Diari", que buena falta le hace.

El darse postín es generalmente juicio de que falta otra cosa: sinceridad y...

COLEGIO "TARRAGONA"

Lauria, 11, 1.º

1.ª y 2.ª Enseñanza

Bachillerato-Magisterio

Comercio, etc.

CLASES ESPECIALES

Antonio Segú

CORREDOR DE

FINCAS

MENDEZ NUÑEZ, 21, bajos

Teléfonos 743 R y 749 X

TARRAGONA

ACADEMIA de CORTE y CONFECCION SISTEMA MARTI

Dirigida por la Sta. AMPARO PÉREZ SANROMA

Se cortan patronos Apertura: 1.º de Octubre

Conde de Rius, 7, 1.º, 2.ª

De cómo la Comisión de Cultura y el Ayuntamiento tratan los asuntos de la enseñanza primaria

Nos ocupábamos el otro día del estado deplorable de las escuelas de Tarragona y de la desorientación que en materia de enseñanza hay en la Comisión de Cultura del Ayuntamiento.

Vamos a insistir.

Nuestros lectores recordarán que el Ayuntamiento adquirió la ex fábrica de Ribas destinándola, mediante las correspondientes obras de adaptación, a una escuela graduada.

Esto no ocurrió en tiempos de la Monarquía. Fue en tiempos de la República y cuando todavía estaba fresca la tinta del balance del Banco Comercial. Han transcurrido dos años o más: el edificio a pesar de los empujes culturales de los demócratas, continúa sirviendo de almacén o punto de concentraciones humoristas de mal gusto.

Todavía hay más. Nuestro Ayuntamiento creyó haber cumplido con exceso sus promesas redentoras: le ejerció demasiado edificio y exceso confort para los pequeños... claro, sediento de dinero, vendió a la casa Violet una extensa faja de tierra destinada a patio o jardín de la graduada.

Se habían logrado los objetivos: rebajar el pasivo del Banco Comercial, fascinar a la opinión pública y realizar un pequeño negocio en el traspaso de parte de la finca.

Realment; la gestión en favor de la enseñanza, no puede alcanzar mayor esplendor.

DESDE MADRID

La voluntad nacional

A los socialistas les ha caído muy mal que el Presidente de la República haya dicho que gobernará lo que salga de las urnas. Por lo visto no esperaban que el jefe del Estado se pronunciase en la forma que lo ha hecho; creían, al menos, lo han dejado entrever, que iba a anunciar un cambio de política.

Pero los socialistas no se intimidan, ya están preparando una relación de Ayuntamientos destituidos para blandir el argumento de que la soberanía nacional es ultrajada y pisoteada. Lo que no dirán, aunque es casi seguro que lo diga el ministro de la Gobernación, son los motivos en que se ha fundado la autoridad para destituir a sus correligionarios.

"El Liberal", que siempre anda lamiendo las manos a los socialistas, protesta de las suspensiones de "Ayuntamientos que salieron de las urnas el glorioso 12 de abril". Tuvo mejor ocasión el mencionado periódico para formular su protesta. Fue cuando D. Miguel Maura, cariñosamente y con el aplauso de los socialistas y de los periódicos republicanos, suspendió a todos los concejales monárquicos elegidos el "glorioso" 12 de abril.

Los que aplaudieron aquellas suspensiones y se beneficiaron de ellas no tienen autoridad para protestar ahora. A los concejales monárquicos les destituyeron por su filiación política; a los concejales socialistas los han destituido por su mala administración, en muchos

¡Ah! y conste que todo ha ocurrido en los albores de la República. Otro botón.

En el antiguo edificio de la calle Gasómetro se han instalado unas escuelas de párvulos y elementales regidas por maestros municipales. (Ya está abierto el boquete por donde se colarán unos amigos de la Esquerda.)

Por de pronto las escuelas están orientadas hacia el Oeste; de manera que no recibirán el sol de la mañana en todo el año y dicho es que en las tardes de verano el termómetro marcará una altura considerable y peligrosa, por tanto, para los niños.

Y como si esto fuera poco el Ayuntamiento intenta instalar en aquellos terrenos restándolos, desde luego, al grupo escolar, la Escuela de Bellas Artes.

Podríamos ir analizando la actividad de la Comisión de Cultura en lo que se refiere a colonias escolares, cuyas cantidades gastadas en 1932 no han sido justificadas ante el Estado, según orden cominatoria muy reciente de la Ordenación de Pagos, sobre la asistencia médico-escolar, sobre el desbarajuste de la matrícula escolar, sobre lo ocurrido con las becas, etc., etc., pero todo se andará.

No olviden nuestros lectores que todo esto ha ocurrido desde aquellos famosos discursos en que las izquierdas prometían el reparto de doctros a granel.

casos por haber hecho juegos con los fondos de las haciendas municipales; por haber invertido cantidades que hacían falta para necesidades perentorias y apremiantes, en viajes, comilonas, juergas y otras diversiones más caras.

Varios son ya los Ayuntamientos complicados, en Asturias, en el alijo de armas, y en muchos domicilios de concejales socialistas han sido halladas armas y bombas. Sería inocente que después de cometer delitos castigados en el Código Penal, todavía se les mantuviera en los cargos de concejales para que mejor se dedicaran a conspirar y quizás a costa del vecindario.

Voy, de paso, a referir lo que ocurrió el sábado, día 22, al ex ministro socialista don Indalecio Prieto. Pasaba por Recoletos acompañado de otro señor. Se dieron cuenta de su presencia los vendedores de un semanario que realiza una campaña violentísima contra los socialistas. Se acercaron cuanto pudieron al ex ministro, y estentóreamente gritaron: "Contra la canalla socialista; contra los enchufistas explotadores de obreros; contra los que hicieron el tubo de la risa". El Sr. Prieto, claro es, no sacó la pistola, todo descompuesto y congestionado, mandó parar el primer taxi que pasó.

El conductor del taxi, que no es socialista, ni puede verlos, fingiéndose irritado preguntó, muy serio, al ex ministro: "¿Cuándo vamos a hacer la revolución para acabar con esta canalla?" El Sr. Prieto, ya más tranquilo y sereno contestó: "Es cuestión de horas". Y a los pocos momentos se apeaba en la puerta del Hotel Regina, en la calle de Alcalá. El taxista comenta a todas horas, burlón e irónico, que ya han pasado unas cuantas horas y todavía no han hecho la revolución.

EMIGDIO MOLINA.

¡Católicos, que queréis el triunfo de vuestras ideas, no cerréis vuestros bolsillos y favoreced a vuestros periódicos; es la obra más grande que podéis hacer!

VIDA RELIGIOSA

SANTORAL

Santa Ripsina i companys, màrtirs i Gudèlia, màrtir

MISSA DEL DIA

De la Dedicació de sant Miquel Arcàngel
Doble de 1.ª classe. — Ornaments blancs

L'existència dels esperits celestials és testimoniada pels Llibres Sants, i sabem per l'Església que foren creats per a donar glòria a Déu i ajudar els homes en el camí del cel. A aquest esperits donem el nom genèric d'àngels; però hi ha entre ells, tres categories, i en cada categoria tres chor o ordes: la primera categoria és la dels serafins, querubins, trons, els quals contemplen Déu i són el seu costeg, i s'hi uneixen per l'amor, coneixen els divins secrets, i tenen familiaritat amb Ell; la segona és la de les dominacions, virtuts, potestats, que s'ocupen en el govern del món, i en són els ordenadors, els primers motors i els seguidors; la tercera és la dels principats, arcàngels, àngels, que executen els divins secrets, i són els missatgers i ambaixadors del cel aquí a la terra, els ministres de la salvació. En tot temps, els esperits angèlics han rebut culte i invocació del poble cristià, i des del segle IV han tingut esglésies i festes en llur honor. La data consagrada a donar-los culte fou primitivament la diada d'avui. Des del segle V porta la denominació pròpia de l'arcàngel sant Miquel, per haver-li estat dedicades en aquesta diada moltes esglésies. Sant Miquel fou el primer dels esperits celestials al qual es tribuà culte particular, per raó d'ésher considerat, segons les revelacions bíbliques, com a cap de la milícia celestial i protector de l'Església militant, i per moltes aparicions, entre les quals es distingeix la que es celebra el 8 de maig, la festa d'avui és especialment la de la Dedicació de l'església que li fou consagrada al mont Gargano, lloc d'aquesta aparició.

Misses de demà

De la Dominica XIX després de Pentecostès.
Semidoble.—Ornaments verds.

QUARANTA HORES

Se celebrerà a l'església de les R. Descalces, essent les hores d'exposició de vuit a les onze del matí i de dos quarts de quatre a dos quarts de vuit de la tarda.

El dia 3 comencen a l'església dels PP. Carmelites.

Cultes per avui

CATEDRAL (Capella de Santa Tecla).—A dos quarts de vuit, missa cantada de fundació.

A les dotze missa, durant aquesta tindrà lloc la novena de Santa Tecla.

Tarda, a les cinc, rosari i exercici de la novena.

Continuaran practicant-se tots els dies fins el dimarts dia 2.

Capella de la Mare de Déu del Claustre.—A les set, missa i felicitació Sabatina.

Des de les vuit vetlla a la Mare de Déu.

Tarda, a dos quarts de sis, rosari, felicitació Sabatina i cant de la Salve.

SANT JOAN.—Misses a les sis, set, vuit i dos quarts de nou.

A les vuit, missa i visita al Cor Immaculat de Maria.

SANT FRANCESC.—A la missa de vuit, visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat.

CARME.—A dos quarts de set, missa Sabatina cantada per la reverenda Comunitat.

Tarda, a dos quarts de set, rosari, visita Sabatina cantada pel poble i Salve solemne.

SAGRAT COR.—Tarda, a les set, rosari i Sabatina.

M. M. C. DESCALCES.—Conti-

na el solemne Triduum dedicat al Sagrat Cor de Jesús, misses a les sis i mitja, a les vuit d'exposició i a les deu i mitja de reserva.

Tarda, a les sis, estació al Santíssim Trisagi cantat per la orquestra del senyor Roig; Triduo, motet, sermó pel R. Mossèn Josep M.ª Domingo, Reserva solemne i himne final.

SANT ANTONI (PP. Caputxins).—Durant la missa de vuit es practicarà l'exercici de la novena al Seràfic P. Sant Francesc, tots els dies fins el dimecres dia 3.

Cultes per a demà

CATEDRAL.—A dos quarts de deu, Prima, Tèrcia, processó claustral i missa conventual.

SANT JOAN.—Misses a les sis, set, vuit, nou i onze. A la de set punt doctrinal.

A tres quarts de deu, ofici amb homilia.

Tarda, a les tres, Catecisme. A dos quarts de set, rosari.

SANT FRANCESC.—Misses a les sis, set, vuit i onze. A dos quarts de deu, ofici amb homilia.

A la missa de vuit comunió general de la V. O. T.

Tarda, a les tres, Catecisme al Casal.

A les sis, funció mensual de la V. O. T., corona seràfica, trisagi, amb exposició de S. D. M. i reserva.

MM. DESCALCES.—Comença un segon triduo en honor de Santa Tereseta del Nen Jesús, Patrona de les Missions.

Mati, misses a dos quarts de set,

a les vuit d'exposició, a dos quarts d'onze de reserva.

Tarda, estació al Santíssim, triduo a Santa Tereseta cantat per la capella del senyor Roig, motet, sermó que predicarà el Rnd. Dr. Joaquim Masdexart, reserva i adoració de la reliquia, durant la qual es cantarà l'himne a l'angelical carmelita.

Horari de Misses

CATEDRAL.—Des de dos quarts de sis fins a les nou, cada mitja hora i a les 10, 11 i 12.
TRINITAT.—A dos quarts de set, dos quarts vuit, vuit, i dos quarts de nou.
A dos quarts de deu, "Missa d'infants".
SANT FRANCESC.—A les sis, set, vuit, dos quarts de deu (cantada) i onze.
SANT JOAN.—A les sis, set, vuit, nou, tres quarts de deu (cantada) i onze.
SANT PERE (Serrallo).—A dos quarts de set, i nou.
SAGRAT COR.—Cada mitja hora, de sis a nou i a les dotze.
SANT MIQUEL.—A les set, dos quarts de vuit i a les vuit.
CARME.—Cada mitja hora, de dos quarts de set a dos quarts de nou, a dos quarts de deu, a dos quarts d'onze i a dos quarts de dotze.
SANT ANTONI (Caputxins).—A les sis, set, vuit i nou.
NATZARET.—A dos quarts d'onze.
BEATERIO de S. DOMINGO.—A les vuit.
HOSPITAL.—A dos quarts de set i a les deu.
GNES. TERCIARIES (Vetlla).—A les set.
ESGLÉSIA DE LA MERCE.—A les sis i a dos quarts de vuit.
SANTA CLARA.—A les sis, a les vuit, ofici.

Informació de Borsa

Barcelona 27 setembre 1934

Interior 4 %	71,50
Exterior 4 %	87,75
Amortizable 5 % 1917	91,75
" " 1926	95,50
" " 1927	95,50
amb impost	90,75
sense impost	101,60
Accions f. e. Nord	45'—
" " M. E. A.	35,05
" " Andalusos	11'—
" " Creanes	—

DIVISES

Paris	48,35 45
Londres	35,15 25
Roma	62,90 10
Ginebra	239,75 40
Bruselles	171,75 72
Nova York	229 31
Berlin i Hamburg	292 2935
Florins	—
Florins	—
Danesos	—

(Informació del Banc Comercial de Barcelona i Banc de Biscaia.)

RESTAURANT BUENSUCESO

CALLE BUENSUCESO, NUMS. 6 y 8, al lado de la Rambla de Canalejas y muy cerca de la Plaza de Cataluña. Se sirve a la carta a todas horas.

BARCELONA

CLIMATOLOGIA

OBSERVACIONES METEOROLOGICAS DEL INSTITUTO

Viernes, 28

Temperatura a la sombra
Máxima, 25; mínima, 18'5.
Barómetro a 0 i al nivel del mar
A las 8 h., 767'5; a las 18, 766.
Dirección del viento
A las 8 h., NE.; a las 18, E.
Fuerza del viento
A las 8 h., calma; a las 18, id.
Estado del cielo
A las 8 h., casi cubierto; a las 18, id.
Clase de nubes
A las 8 h., Ci. St. Cú.; a las 18, Cú. Nbs.
Evaporación
En las 24 h., 8.
Lluvia recogida
En las 24 h., 00.
Humedad relativa
A las 8 h., 74; a las 18, 79.

Academia Cots

MAYOR, 11 Y 13 - TELÉF. 398

COMERCIO IDIOMAS TAQUI-MECA

CASA PARTICULAR

Desea uno o dos huéspedes a todo estar. Servicio esmerado, habitación ventilada, cuarto-lavabo, con teléfono.

Razón: calle Armaña, 4, 3.º, esquina calle Unión.

Peluquería "MINERVA"

SALON PARA SENORAS (independiente del de Caballeros). Esmerados servicios de permanente garantizados des de 15 pesetas. Tinturas y ondulaciones MARCEL, etc., aplicado por el experto y reconocido peluquero.

UNION, 21, TARRAGONA

SE NECESITA APRENDIZ

Una señal de alarma

es ver a un hijo triste, pálido y sin ganas de comer. El peligro que le acecha es la palidez, la anemia y el raquitismo. Para cerrar la entrada en el organismo a esas temibles enfermedades, la Academia de Medicina tiene aprobado, por su indudable eficacia, el potente generador de fuerzas Jarabe de

HIPOFOSFITOS SALUD

Estimula el apetito, aumenta la vitalidad y favorece el crecimiento. La transformación se opera en pocas semanas y es un reconstituyente que puede emplearse en todas las épocas del año.

No se vende a granel.

LAS MEJORES VELAS LITURGICAS PARA MISA Y EXPOSICION

escripulosamente fabricadas, ateniéndose a los preceptos que la Sagrada Congregación de Ritos dictó con fecha 14 de diciembre de 1924 y marcadas con el tanto por ciento de cera de abejas que contienen, lo cual acredita su liturgia.

Pida explicaciones y consulte precios a la

Fábrica de Cerería y Bujías

DE

Viuda de José M.ª Gispert

Casa fundada en 1835

DESPACHO: Plaza del Castillo, núm. 5 — REUS (Tarragona) :: FABRICA: Calle de la Mar, núms. 22, 24 y 26

Clases económicas para iluminaciones

Grandes existencias en todo el ramo

ITINERARI

L'asturiana a Castres

Com sofririen en dolors de part els violins—les citares, les arpes...—si, posseïts d'enteniment, s'adonaven que porten en llur si, com les mares fecundes, una tan plena gravidesa de notes adornades—immensament més belles que les que els inspirats els han fet dir—esperant endebades un artista que les doni a llum!

I bé; aquest món en què vivim, ho és com una arpa abandonada—inexplotada—, un colossal sac de gemecs que inútilment espera, gràvid d'amors i de dolors, els dits humans que li alliberin totes les veus que porta a dins.

Gràvid d'amors i de dolors, diem? Més de dolors que no d'amors, puix que el món dissortat més sofreix verament que no verament ama. Físicament i tot, la llum té la cara d'un llebrós, i el sol hi duu apostemes. I la terra, a semblança, supura constantment per les nafres obertes dels volcans.

Socialment, moralment, un sofriment smort de llima sorda corceix les entranyes de la humanitat. No us en fieu dels grans silencis, ni menys dels goigs del món. Els microbis roseguen les ferides, ni que, enclotats en els llits de l'hospital, els malalts dormin o somniguin. Als peus de quin nadó no hi ha el present d'uns quants grurolles de mirra? Quina espurna de joia saltarà que no s'acabi tot seguit en un polsim de cendra sense llum? Sort que, somniadors impunitents, àdhuc en urpes del sofrir present, vivim com anestesiat per l'esperança eterna del futur més feliç!

Viatgem? Tenim els ulls esbataats a l'alegria i tancats a la dolor. Es instintivament que ens adonem del goig i no veiem el dol. Tant és realitat que hom percep molt millor allò per què suspira!

Ah! Perquè soni el violí, són bons qualsevol dits; però perquè el violí plori, més que els dits d'un artista, cal els dits dolorosos d'un cecuet!

I jo no he sofert prou, encara, Amat, per a fer d'altaveu de la tragèdia oculta d'aquesta noia asturiana que em serveix el dinar en un restaurant de la ciutat de Castres...

He arribat amb retard i ja tot-hom del restaurant n'és fora. El menjador està fosc gairebé totalment. Només a la paret del fons, les persianes que claregen dibuixen vagament les ratlles blanc i negre d'un irreal jersei de llum.

Surt el fondista al meu reclam. (Segurament no m'entendria si li deia que jo també serveixo, a les taules parades dels altars.)

—Li caldrà menjar fred, perquè ja no hi ha foc a les fogaines.

El fondista se'n torna i em ve a servir una noia d'uns vint anys, alta, fornida, digna. Parla un francès molt cristallí, perquè pugui sortir de les gorges obscures de la França. Mira i remira el meu manteu: segurament vol dir-me alguna cosa, però es gira molts cops vers la porta d'entrada de la cuina. Jo diria que tem.

Tot d'una, decidida, m'escomet: —Perdoni, pare. És espanyol?

Li faig contar la seva història. Una història molt trista, molts més trista del que ella se la veu, perquè, preocupada pel viure escarrassat, per la material malaventura, ja no comprèn que la ferida de més tall la porta a l'ànima, en esbravar-se-li la fe. Es com un espenat que es queixa solament que si li ha alçat la pell en una cama i no se sent de l'hemorràgia mortal que porta a dins.

Una història molt trista, però molt simple i molt vulgar. Perquè no cal, portes enfora del teatre, cap trama complicada d'episodis per a fer una tragèdia vivent. Basta un sol cop d'onada per a llançar-nos a l'escull. Basta un sol terratràmol per a enfonsar impensadament una ciutat i convertir-la de joiosa en tràgica.

Una villa d'Astúries, sonora com un corn al buf de tots els vents. Una casa pagesa, si res més no ri-

ca de fills. Per donar-los menjar, calia escarragar-se. Sort que els infants de cases pobres viuen un xic com els ocells, dels quals el Pare que és al cel té cura. Vingueren noves estretors i el mar, ple de camins, des dels turons del poble es veia, al lluny, molt temptador. Els parlaren de França amb mots il·luminats. I confongueren l'or llunyà de l'alba per caramells d'unces fulgents, tan fàcilment i lliurement engrapadores!

Passaren la frontera i s'anaren escampant, l'un aci, l'altre allà, igual que els perdigons d'una descàrrega, com més lluny del canó, més aclarits.

De cop no descobrien la tragèdia. Patiren molta fam, però tots ells cada mati, a l'horitzó veien encara les muntanyes d'unces. D'Herodes a Pilat, ara han sofert el desencís, ai las! tardanament. Com les ovelles pels esbarzerars deixen els flocs de llana blanca, van perdent a mannyocs per les rutes obscures de la vida, el seu parlar, la seva fe...

—Aquí me tratan peor que a perrros—m'està dient l'asturiana que no tenia fel al cor quan, al poblet d'Astúries, cada diumenge al dematí, pels camins blancs de neu o de cançons d'ocells, anava a missa. Ara, fa un any i mig que viu a Castres i no ha tingut mitja hora lliure per a poder servir—no n'és tan bé serventa?—al gran Amo, que és Déu.

Em parla a batzacades, entre plat i plat, d'esquena al corredor, per tal de no ésser vista. (L'amo li té interdiu terminantment de conversar amb els forasters.) Es veu que la presència del ministre de Déu, fa desglajar en el seu interior una sinceritat que de vuit anys ençà duia quallada. I es lamenta de tot, es descarrega el cor de tot, com aquell qui, al repeu d'un marge aco-lidor, deixa una mica a terra, uns instants de repós, la càrrega feixuga.

Però l'asturiana, atonida pel malaltre, ja ignora el viu de la tragèdia, de la pròpia tragèdia: en el seu cor a la deriva, porta el cadàver de la seva fe!

Senyor! Vós que sabeu millor que no els romeus, que el que és verament tràgic no és l'enderroc dels cossos, sinó l'esfondrament dels esperits. Vós que sabeu que una ànima apagada val més encara que mil estrelles refulgents; deixeu-nos plànyer amb ull sincer el dol d'aquestes ànimes, germanes nostres, pobrissones, que en partir del seu poble, no s'adonen que hi deixen, probablement per sempre, a més de la pairal, la casa de l'església que encara és més pairal!

Què fóra el perdiment d'una ocella caçada que alliberéssim cega vers l'espai no solcat, davant la desorientació d'aquestes ànimes senzilles en presència de la malícia del Món? Guardau-les que no passin més enllà dels confins de la justícia, amb la sola justícia de la injustícia soferta. Que l'or que no han trobat en els crepuscles màgics, no el vegin ara en l'ardentor de les banderes roges onejants.

I... Vós que teniu el Cor tan gran que hi cap la gemegor de tots els cors dels homes, deixeu-nos plànyer, també, amb el cap ben cot, el que d'aquesta asturiana portem a dins tants cors de cristians. No ens en sabem convèncer que, essent en aquest món, havem d'arrossegar, talment la cua d'una vesta de quaresma, no una estela de llum, sinó, indefugible, la nostra ombra. I a la primera prova de relleu, deixem, poc escudats encara, el recer de la llar, l'ambient favorable dels germans, la companyia dels costums i les tradicions que sants ancestres ens llegaren: l'atmosfera sagrada, ungeda de records i sobretot prometedors de santes continuïtats... Exposem el flam tímids dels nostres esperits a totes les ventades. I de portar un ciri encès de Palestina al Truono de Florència, només ho fa un Raniero de Ranieri, i encara en gesta llegendària!

Acabo de dinar i em sento avergonyit.

EPISTOLARI

GRANADA

L'ALHAMBRA

IV

Amb quines ganes hauria rigut aquell dematí, quan a primeres hores vas vindre a cercar-me, per passar-nos tot el dia en deliciós peregrinatge per l'Alhambra, ara quan ho recordo, no em puc sot-treure a aquella primera impressió, i sense voler tinc de riure amb celestança. Tu, al peu d'un cotxe descapotat, vell i atrotinat, em somreies maliciosament, el color regre del vehicle havia desaparegut sota la inclemència dels anys, que no havien respectat res, i que no havien deixat res que pogués tindre una finalitat, semblava talment com si l'haguessin tret d'un museu, puix que fins i tot les terranyines se'n havien ensenyorit de fàisó vertaderament lamentable:

El cavall prim i alt, amb més anys que un "lloru", i amb una cara famèlica i entremaliada que feia angoixa de veure; sentat al pescant del cotxe, el cotxer vell i esquifit, amb més galons i botons daurats que qualsevulla uniforme de militar en jorn de festa, era un espectacle en el que jo no havia pensat, i que vertaderament vaig sentir sorprendre i fantàstic, més aviat fill de la teva inventiva el vaig suposar, que no una cosa real i assequible en aquestes èpoques.

Més tard, tot passejant per un dels jardins de l'Alhambra, me'n feres confessió, i fins i tot vaig trobar oportuna i plausible aquella idea teva; l'anar amb auto a visitar l'Alhambra, ho entenien una profanació, ja que allí es servaven encara els records de les visites dels guerrers muntats sobre formosos cors, i volies donar-me una realitat, més ajustada de la vida d'aquell paratge d'encatament. Vas fer bé, i malgrat la poca i desagradable presència d'aquell cavall vell i ajupit per els anys i per la manca d'aliment, va fer el seu paper a la meravella, el timbaleig dels seus unglots sobre l'empedrat, donava la sensació de que hi arribàvem muntats amb uns trajes orientals que feien goig de veure, i fins semblava que no trigariem gaire a veure'n els jardins per eunucs que aguantant la brida de nostra cavalcadura, ens posseïssin el peu per a baixar sense cap mena de molèstia, no te'n faig retret, i fins t'agraieixo aquesta mena de visió que vares prodigar-me.

Aquell cotxet insignificant i blindat com un bressol, ens va deixar a l'Alhambra a bona hora, després d'haver-nos fet donar un tomb per els magnífics jardins que l'encerclen, fins arribar al camí del "Te vas y no vuelves", dit així perquè és el camí que condueix al cementiri, i aquesta gràcia andalusa per tot surt, fins per a assenyalar el camí del darrer viatge. Aquest mati no hem estat de sort, un guia se'ns ha penjat a la nostra companyia i l'hem hagut d'aguantar pacientment, escoltant les seves narracions, que ens han semblat fantàstiques filles d'aquesta inventiva que domina a la gent d'aquesta encantadora terra, gent supersticiosa, si és no és, d'agradosa conversació tractant de les rondalles que al redós de l'Alhambra s'han forjat.

Tot el que vàrem escoltar d'aquell guia, ens semblava difícil de digerir, però després, a la tarda, quan sols passejàvem per aquelles cambres i jardins, vàrem compren-

Que en falta d'acció i que en sobren de plans ineficaces!

L'asturiana em mira amb estranyesa: ha llegit, ben segur, els meus pensaments. Però fressegen a la cuina. Es hora de cobrar. I amb el plat de les postres, a les mans, és perd corredor enllà, agraint tal vegada en el seu cor la meua compassió inútil.

MIQUEL MELENDES, Pvre. Castres, Juliol de 1934.

dre la utilitat dels serveis d'aquell l'omo, que ens havia posat en contacte amb les coses que anavem admirant, de manera silenciosa i recollida, sense les explicacions d'aquell guia no ens hauriem assabentat de moltes coses, que fins tu, amb els anys que portes de residència a Granada, no havies pogut capir; quan el vegis, li pots agrair de debó el seu servei, que tan útil ens va ésser per a nostres observacions.

Permet-me, car amic, que abans d'avançar amb aquestes impressions situï l'Alhambra, per a després, ésser-te més fàcil seguir-me amb el meu romiatge per aquest lloc. L'Alhambra, era el palau dels reis moros, amurallat amb fortificacions quasi bé inexpugnables, amb unes torres que adornaven la muralla d'una manera irregular, rodejant l'edifici i jardins de l'interior, situada a una respectable alçada, des d'ella es domina la població, i forma part a l'ensem de una estribació de la Sierra Nevada; moltes torres ja han pagat el seu tribut a la vida i s'han enderrocats, la muralla en molts indrets ja és inexistent, però en d'altres, es conserva amb la mateixa gallardia dels temps passats, i hom pot veure l'admirable construcció, que tenia tot l'aspecte d'insequible, els terratrèmols que han perjudicat de tant en tant a Granada, han fet molt de greuge a l'Alhambra, que en part els ha resistit heroïcament, però que han servit per sotmoure'n d'altres indrets, les seves construccions, no ens deixem dominar per un mal presagi, i continuem la nostra narració.

Contemplem abans d'entrar al recinte del palau, les torres de la Vela, famosa sempre, la de Gomarès i la de la Captiva, i deixem el que elles ens puguin dir per a després que hàgim format nostre pla d'excursió. Una gran plaça se'ns presenta al mig de la fortificació és la Placeta de los aljibes, en diuen així per els grans pous que els moros construïren per a treure aigua en aquells llocs. L'enginy d'aquells habitants era formidable si es té en compte la importància que per aquell indret això significava; a una part d'aquesta placeta hi ha el palau que va fer construir Carles V, i que a mig fer, el va deixar per els terratrèmols que tant perjudicaven la regió, i que més avant hem fet esment, per a construir-lo es va desfer un tros de l'Alhambra i varen ésser aprofitades les mateixes pedres, el que hi ha construït és molt interessant, però caldrà deixar-lo en mig d'aquells jardins, per a seguir nostre guia. El més important a visitar de l'Alhambra és, Patio de la Alberca, Patio de los Leones, Sala de las dos hermanas, Sala de los Embajadores, Torre del de la Reina, Jardín de Lindaraja, Los baños, Sala de Justicia, Sala de Abencerrajes i la Puerta de la Justicia.

Ferdoa si no sóc més extens, les explicacions tan variades que ens ha fet el guit m'obliguen a lligar-les amb la realitat, i adaptar-les als meus apunts; molt bé vas indicar-me, que si no em servia d'ells, m'em faria un garbuig de tantes coses com havíem vist i admirat, i seria difícil coordinar-les amb precisió per a treure'n una concreció; el dinar a sota l'arbreda, en aquest restaurant que som sentats, ens serà un gran auxiliar per a prosseguir amb nostres recerques, i contribuirà magníficament a restablir la pau i l'ordre en nostres pensaments.

FRITZ LEIVA.

SE DESEA

adquirir un armario ropero grande. Las ofertas a la Administración de este diario.

Foc, robatori i atracament

NOVA MODALITAT D'ASSEGURANÇA COMBINADA AMB UNA SOLA POLIÇA

Amb 9'40 Ptes. A L'ANY POT ASSEGURAR-SE:

4.000 ptes. de mobles, miralls, cristalleria, rellotges, objectes de plata, robes, llibres, provisions de casa, efectes de cuina, etc., etc.

400 ptes. de joies.

40 ptes. en metàl·lic, bitllets de Banc o valors.

INCLUITS ELS IMPOSTOS

Amb 19'95 Ptes a l'any:

10.000 ptes. de mobles, miralls, plata, etc., etc.

1.000 ptes. en joies.

100 ptes. en metàl·lic, bitllets de Banc o valors.

INCLUITS ELS IMPOSTOS

Amb 59'05 Ptes

25.000 ptes. en mobles, miralls, objecte de plata, etc., etc.

4.500 ptes. en joies.

250 ptes. en metàl·lic, bitllets de Banc o valors.

INCLUITS ELS IMPOSTOS

ASSEGURANÇA MODERNA QUE OFEREIX

LA PREVISIÓN NACIONAL

(filial de LA CATALANA)

Comissionat principal a la Prov. de Tarragona

S. VALLVÉ - S. Miquel, 21

UN MORT IL·LUSTRE

Jaume Carner i Romeu

Feia temps que el senyor Jaume Carner malaltejava, puix que ja va haver d'abandonar el ministeri de Finances de la República a causa d'una terrible afecció a la gola, que l'obligà a sofrir intervencions quirúrgiques molt delicades i doloroses. Però quan tot semblava respirar optimisme entorn del malalt, que havia passat un relativament bon estiu a les altures placides de Viladrau, ha estat víctima d'un atac cardíac. Abans de morir, fou confortat amb els auxilis de la nostra santa religió.

Jaume Carner era un fill il·lustre del Vendrell. Estudiant a la Universitat barcelonina, havia esdevingut un advocat notabilíssim, un home de bufet, que havia escalat les primeres altures en la seva professió a Barcelona i arreu de la Península. El seu consell era cercat a anyosament; el seu verb es feia sentir davant dels Tribunals sense parar; i el seu seny era el seny tradicional de Catalunya, que tenia en el difunt un dels seus homes paires ben representatius. Era la seva una intel·ligència ferma al servei d'una voluntat decidida, i sentia un veritable afecte per la seva professió, que exercia amb tota competència i honorabilitat. A més, era eloqüent, amb llenguatge ferm i sense retòrica buida. Era el perfecte tipus de l'orador forense de caient català.

Era també home polític, i diem "també" perquè indubtablement la política no fou mai la característica entre les aficions del Sr. Jaume Carner, sinó que quedava en la seva vida reduïda a simple anècdota. Sentia ben arrelada la causa de Catalunya, en primer terme; i ja des del començament lluità en les files catalanistes republicanes. Fou diputat moltes vegades (entre altres en el moment al·gud de Solidaritat Catalana), formà part d'aquell estol d'homes del Partit Nacionalista Republicà que, amb En Sunyol al cap, deixaren un record ben profund encara que no massa eficaç, dins la nostra terra.

Ultimament, quan vingué el nou règim, Jaume Carner era només un advocat. La seva veu gairebé havia emmutidat durant la Dictadura, i s'alçava només de tant en tant per defensar els drets col·lectius del Col·legi d'Advocats atropellats pels dictadors. Però la vinguda de la República el tragué del despatx altre cop, el llançà de nou a la vida pública i formà part del Ministeri Azaña durant aquell bienni de mal record per a tothom; tingué al seu càrrec la cartera de Finances. Carner trobà la Hisenda de l'Estat en forta desorganització, tal com havia sortit de les mans dels ministres de la Dictadura, i procurà, amb més bona voluntat que èxit, treure-la d'aquella situació (presentant un Pressupost bastant desnivellat i for-

mulari), sense aconseguir-ho, però tal vegada traçant camins nous en el sentit de reforç dels ingressos, al qual efecte en creà de nous, com el de l'impost sobre la renda, que a ell es deu a Espanya.

Sentim que el nom de Jaume Carner vagi unit al nom de la gent de l'equip Azaña-Prieto. Però, en veritat, podem dir que aquesta actuació dels últims anys de la seva vida no hi constitueix sinó una dolorosa excepció, ja que en realitat Jaume Carner fou sempre polític honest, ben intencionat i d'un esquerrisme moderat i tranquil que li permetia tenir les seves idees, ensems que afavorir moltíssim institucions de caràcter benèfic-catòlic. I Carner fou, per damunt de tot, excellent ciutadà i advocat defensor estrenu del dret de Catalunya quan aquest dret era desconegut (recordis la seva intervenció en la campanya contra el Suprem quan a mistificació del nostre dret successori en els cassos d'intestat, motivada precisament per una sentència en un plet portat per ell). Amb aquest caràcter el podem considerar a darrera hora bo i estenent un vel piadós sobre la seva última gestió política, que ni fou característica de la seva vida ni és suficient a fer oblidar els mèrits que, com a jurista, ciutadà exemplar i catalanista havia arribat a contreure entre nos altres. Aquesta fou la seva vida veritable i aquest era l'autèntic Jaume Carner.

Déu el tingui al Cel!

DETALLS DE LA MORT

Abans d'ahir, a les dues de la matinada, l'il·lustre pacient sofri un atac, segons sembla apilipètic, la qual cosa féu que es cridés el metge de capçalera, doctor Rabentós, el qual ja no l'abandonà durant tot el dia.

També hi acudiren els doctors Sancis i Vilà.

A pesar de tots els esforços que feren els facultatius, l'il·lustre polític ja no recobrà el coneixement, donant mostres d'extraordinari decandiment fins a les dotze de la nit, en la qual hora entrà en període agònic.

A dos quarts de dotze deixava d'existir el senyor Jaume Carner i Romeu.

En accentuar-se la gravetat del senyor Carner visità el malalt el pare Girona, al qual, segons ens digué, v donar l'extremaunció.

A la mateixa cambra on va morir, ha quedat exposat el cadàver damunt del seu llit, vestint levita i portant suspès del pit un escarfulari i una medalla.

En la sòbria i senzilla habitació on acostumava a reposar el finat, apareixia un Sant Crist, magnífica obra escultòrica que el senyor Carner havia tingut sempre en la dita habitació.

INFORMACION

NOTAS LOCALES

NOTES OFICIOSAS

UN AVISO DEL INSTITUTO DE SAN ISIDRO

Ante las indicaciones que ha hecho un significado periódico respecto a la firma de los recibos que los rabassaires presentan a los propietarios, el Instituto de San Isidro ha cursado el siguiente telegrama a las Mútuas de propietarios:

"Recomendamos una vez más que contra entrega de frutos por sparceros sólo se libre recibo únicamente a cuenta parte contractual, no haciendo caso recomendaciones partidos políticos. — Cirera."

Una Guardiola de la Caixa d'Estalvi de la Generalitat ha d'esser l'objecte més bonic i més útil de la cambra de la mainada. Representa l'amor, la previsió i l'espiritualitat infants.

NUEVO COMISARIO

Se dice que en un próximo Consejo de la Generalidad, será designado comisario de orden público de estas comarcas, don José Odeña.

Fot el que faci referència a MANGUERES, GOMA, AMIANTS i CEL-LULOIDE ho trobarà a la casa

Valentí Agustí i Mayolas

APODACA, 5 TARRAGONA

NUEVO CONSEJERO DEL BANCO DE ESPAÑA

El Consejo de gobierno del Banco de España se ha dignado nombrar a nuestro distinguido amigo, el Excmo. señor don José Prat y Prats para ocupar el cargo de consejero que dejó vacante en esta Sucursal, a causa de su prematuro fallecimiento, el malogrado señor don José Massó.

Con motivo de tan honroso nombramiento, ns es grato tributar al señor Prat y Prats nuestra respetuosa enhorabuena.

La CASA COCA us reserva gran assortit en NECESSERS i CARTES per a llibres

CASA COCA Comte de Rius, 7 - Tarragona

EXPOSICION DE ERWIN HUBERT

Patrocinada por la Oficina municipal de Turismo, se celebrará en esta ciudad una exposición de las obras del pintor vienés, Erwin Hubert, realizadas por encargo de dicha oficina y destinadas a la reproducción de un folleto de dicha corporación. El doctor Hubert ha escogido una muchacha tarraconense, para representar un tipo folklórico.

Una Guardiola de la Caixa d'Estalvi de la Generalitat vol dir la vostra tranquil·litat de consciència i l'esdevenidor dels vostres fillets. Vol dir en definitiva, el deure complert.

EL DIPUTADO SENOR SANGENIS

Ayertuvimos el gusto de saludar al diputado tradicionalista señor Sanguenís, quien estuvo unas horas en nuestra ciudad.

Augusto Serres

COMPRA - VENTA

Administración de fincas

DESPACHA: de 10 a 12

CARRETERA

BARCELONA, 49

TARRAGONA

Teléfono, 449 X

EN LA IGLESIA DEL CARMEN

Domingo dedicado al Milagroso Niño Jesús de Praga. A las ocho, misa de comunión general.

Por la tarde, a las seis y media, ejercicio propio, "Coronilla" cantada, motete, sermón por el R. P. Gonzalo, O. C. D., procesión i besamanos.

CIRCULO TRADICIONALISTA

La Sección dramática pone en conocimiento del público que el domingo día 30, a las cinco de la tarde, D. M., se pondrá en escena "Pep Botella. La meva senyora" y por último, la divertida zarzuela "Els dos didots", interpretada por los señores Albareda (padre e hijo).

Comissaria de la Generalitat

El señor comissari de la Generalitat ha manifestat als periodistes que havien acudit a la Comissaria, l'alcalde i rabassaires de Secuita, cridats per ell, i havia conseguit la promesa de que aquests tornessin als propietaris el 25 o 50 per 100 dels fruits d'acord amb el que disposa la Base Transitòria de la Llei de Contractes de Conreu. El rebut que exigien fos firmat pels propietaris, s'ha modificat en forma que no signifiqui una adhesió a la llei, sinó tan sols acatament a la mateixa.

Es troba a Tarragona l'inspector delegat de la Junta Central de Contractació de blat, senyor Francesc Solís Coll, a l'objecte de fer efectius els acords presos per l'esmentat organisme.

DE SOCIEDAD

Después de haber pasado larga temporada en esta ciudad, ha regresado a Barcelona la familia de nuestro distinguido amigo, don Isandro Ripoll.

Ha dado a luz a un hermosísimo niño, su primer vástago doña Teresa Olivé, esposa del agente de Aduanas, señor Agustini.

Nuestra cordial enhorabuena.

Ha regresado, después de pasar el verano en su hermosa finca de la carretera de Reus, doña Isabel de Orovio, viuda de Vilar.

Se ha fijado la segunda quince de octubre para la boda de la bella y simpática señorita María Cinta Capdevila, para el distinguido joven don Fernando Ochoa. Por tan fausto motiv reciban nuestra felicitación.

HUESPEDES

se desean en familia de confianza, en especial estudiantes. Razón en la Administración de este diario.

De la Oficina municipal de Turisme

Ens ha estat anunciada oficialment la vinguda d'un selecte grup d'empleats de l'Ajuntament de Sabadell, la qual efectuaran el vinent dia 12 d'octubre en un luxós autocar.

Celebrarem la seva vinguda i esperem que els plaurà l'estada ací.

A primers d'octubre es celebrarà probablement a l'Ateneu una Exposició de les obres de l'artista anglesa, Miss Betty Me. Clelland, que ha romàs a Tarragona i a Poblet, pintant diferents temes objecte de les obres que seran exposades pròximament.

L'artista continua a Tarragona acompanyada de la seva mare.

Procedent de Fiume entrà al nostre port la motonau italiana "Catalani", portant a bord un grup de turistes que fan viatge per la Mediterrània, els quals baixaren i visitaren detingudament la nostra ciutat.

Fou portada propaganda de turisme a bord.

Deportivas

Fut-bol

LES ACTIVITATS DEL TARRAGONA FUTBOL CLUB

Per a demà, a les quatre de la tarda, i en el seu terreny de La Fedrera, prepara demà el Tarragona F. C. un matx d'entrenament contra l'equip de la "Juventud Republicana".

L'onze que el cercle roig-negre arrengrerà serà el següent:

Garreta, Romeu, Borràs, Gràcia, Fech, Domingo, Llobart, Moix, Poldo, Avià i Magrinyà.

ELS JUGADORS DEL TARRAGONA F. C.

Amb vistes al Campionat de la Segona Categoria ordinària, prompte a començar, ens notifica el Tarragona F. C. que disposa dels següents elements:

Porters: Garret, X. i Novell. Defenses: Romeu, Borràs i Francés.

Mitjos: Gràcia, Fech, Domingo, Fimbau i Aiguadé.

Devantera: Llobart, Tarragon, Moix, Poldo, Avià, Magrinyà i Pellselló, els quals ben acoplats, poden al nostre entendre, donar força rendiment.

AVUI, EL RAPID VIENES ACTUA A MONTOIG

Amb motiu de la festa major de Montroig s'hi desplaça avui per tal de jugar-hi un matx amistós de futbol, l'equip següent del Ràpid Vienès local:

Alujas, Fèlix, Recasens, Salas I, Jardi, Salas II, Llobart, Thumber I, Cubano, Pelegrí i Collado.

Esperem d'ell una bona actuació.

Bolsa del Trabajo

(SECCION DE MUJERES)

Se ofrece nodriza, prefriere colocarse en casa de los señores. Niñera de 16 años, desea colocarse.

Se ofrecen mujeres para faenas. Se necesitan sirvientas de 25 a 40 años, se las retribuirá bien.

Familia con buenas referencias, desea portería.

Horas de oficina: de 6 a 7:30. Calle de Armañá, 11, 2.º

EN MESAS DISTINGUIDAS AGUA FOURNIER

FUATE, LECTOR

...en que Dencás alaba la "Veu de Catalunya";
 ...en que... ¡Miau!;
 ...en que ayer, por poco se pegan un gitano y un escamot porque éste lo trató de pedante y el otro lo calificó de grotesco;
 ...en que gracias a un transeunte que acertó a pasar por allí y encontró la fórmula, la cosa no pasó a mayores;
 ...en que al separarse los contendientes hicieron una mueca al ciudadano como diciéndole: "lo hacíamos de broma".

Consultorio de enfermedades de los OJOS de ANTONIO ARTAL

Médico del Cuerpo de la Marina civil por oposición. Ex-oculista del Dispensario de Nuestra Señora de Pompeya (Barcelona)

RAMBLA DE SAN JUAN 27, 1.º

HORAS DE CONSULTA: Todos los días de 9 a 12 y de 3 a 5. Los miércoles, de 6 a 8 de la noche.

VISITA EN VALLS: Todos los miércoles, de 9 a 13

Radio Tarragona

PROGRAMA PER AVUI
DISSABTE, DIA 29

Emissió de sobretaula

A la 1'00: Senyals horaris pel A la 1'05: "Maria Lluisa" (sardana).
A la 1'10: Selecció de films sonors (fragments).
A la 1'40: "Potpourri de valeses", de Robrecht.
A la 1'50: "Abuelita", de Langer, i "Serenata", de Toselli.
A les 2'00: Retransmissió des de Barcelona de noves de darrera hora
A les 2'10: Selecció de sarsueles (fragments).
A les 3'00: Fi de l'emissió.

Emissió nocturna

A les 8'00: Senyals horaris pel carrilló.
A les 8'05: "Catalunya aimada" (sardana).
A les 8'10: Notes meteorològiques borsà i marítimes.
A les 8'20: "Danzas húngaras números 5 y 6", de Brahms.
A les 8'30: "La Retreta militar", de Wembley".
A les 8'45: Retransmissió des de Barcelona d'un servei especial d'informació.
A les 9'00: Selecció d'òperes (fragments).
A les 9'30: Recital de poesies a càrrec del locutor d'aquesta Emissora, senyor Tarrasa: "Un don Juan", de Gabriel y Galán; "Dolça mort", d'Ignasi Iglesias, i "El Ferrer de Tall" (fragment), de Frederic Solé (Pitarra).
A les 9'45: Música de dansa.
A les 10'00 Fi de l'emissió.

Sección marítima

MOVIMIENTO DEL PUERTO
Entradas

Pallebot español "Carmen", procedente de Barcelona, con carga general.
Pallebot español "Pedro", procedente de Ibiza, con almeñdras.
Vapor italiano "Catalani", procedente de Barcelona, con carga general.

Salidas

Vapor italiano "Catalani", con carga general para Valencia.
Pallebot español "Pedro", con carga general para Ibiza.
Pallebot español "Carmen", con carga general para Palma.

Buques que quedan en puerto

Vapor alemán "Koenigsberg" des cargando nitrato de sosa.
Vapor español "Victor de Chavarri" descargando carbón.
Vapor español "Ciutat de Tarragona", cargando.
Balandra española "Maria Dolores" en dique.

Amarrados

Vapor español "Ambós".
Vapor español "Andalucía".
Vapor español "Cabo Cullera".

Buques que tienen pedido atraque

Vapor inglés "Sam".
Vapor español "Arriluce".
Vapor alemán "Erix Boye".
Vapor italiano "Le Tre Marie".
Vapor español "Cabo Creux".
Vapor español "Cabo Carvoeiro".
Vapor italiano "Valluce".
Vapor "Hestia".

METEOROLOGICO DE MADRID

Bajas presiones Oeste Irlanda, Nordeste Báltico, Sur Portugal; altas desde Dinamarca a Sicilia; probable costas Nordeste, vientos tercer cuadrante y marejadas costas Norte, tendencia a empeorar, tiempo costas levante, cielo muy nuboso; costas Mediodía, cielo nuboso, tendencia a empeorar; levante en el Estrecho.

Conferencias telegráficas

EL DISCURSO DE CAMBO

Barcelona, 28. — Anoche pronunció su anunciado discurso el señor Cambó.

Hizo una descripción tétrica de la situación de Cataluña, cuya industria y comercio decrece. Culpó a la Esquerra de no haber encauzado el movimiento autonomista.

Recordó que él había propugnado porque no se concediese el Orden público a Cataluña y terminó afirmando que si la autonomía hubiese de servir para empobrecer a Cataluña, Liga Catalana abogaría por su desaparición.

MANIFESTACIONES DEL SEÑOR GASSOL

Barcelona, 28. — Esta tarde tuvimos ocasión de conversar con el consejero de Cultura de la Generalidad, señor Gassol.

Le preguntamos si había asistido a la comida que celebraban algunos significados políticos, contestando negativamente. También le preguntamos si había asistido algún elemento de la Generalidad, respondiendo que lo ignoraba en absoluto.

Interrogado después si el señor Companys había contestado el telegrama dirigido por el presidente del Consejo, señor Samper, nos contestó con gesto de extrañeza: —¿Qué telegrama?

Una de las personas que se hallaban presentes en la conversación le indicó de qué se trataba, y entonces nos dijo el señor Gassol que no sabía nada ni del telegrama ni de la contestación.

Dijimos al señor Gassol cómo era que se mostraba tan hermético, y nos dijo:

—Ya saben que yo no me cuido nunca de esas cosas políticas, pues mi labor se limita exclusivamente al departamento de Cultura y a los asuntos que de él dependen.

EL ALMUERZO POLITICO DE LA "FONT DEL LLEÓ"

Barcelona, 28. — El ágape con que el presidente del Parlamento Catalán ha obsequiado este mediodía al señor Azaña y demás ex ministros y diputados izquierdistas que le acompañan, terminó a las cinco y cuarto de esta tarde.

Poco después de las tres llegó a la "Font del Lleó", el alcalde de Barcelona, don Carlos Pi y Sunyer, quien poco antes había conferenciado extensamente con el presidente de la Generalidad, don Luis Companys.

En el cambio de impresiones que se celebraron los reunidos de sobremesa, se trataron interesantes aspectos de la política catalana y de la general española, coincidiendo en muchas, por no decir en casi todas las apreciaciones y juicios que se expusieron.

LOS POLITICOS CATALANES EN MADRID

Madrid, 28. — Según nos ha manifestado esta tarde el consejero de Economía de la Generalidad, señor Comorera, se entrevistó con el secretario del Banco de Crédito Agrícola Nacional, señor Ballester, para ultimar los detalles del establecimiento de la Delegación en Cataluña del Crédito Agrícola Nacional, mostrándose satisfecho por el curso de las negociaciones.

En el mismo grupo en que se hallaba el señor Comorera, en un céntrico hotel, figuraban los consejeros de Gobernación y Justicia, de la Generalidad, señores Dencás y Lluhi, comisario general de Cataluña, señor Coll, y presidente del Tribunal de Casación. Este nos dijo que se proponía visitar al presidente del Tribunal Supremo, como cumplimiento únicamente, pues no le traía a Madrid ningún asunto especial.

Refiriéndose a los rumores de incautación del Orden público en Cataluña, dijo el señor Dencás que creía que el rumor era un simple

bromazo, pues el Orden público está perfectamente garantido en Cataluña. Allí todo va bien y no es verosímil que se adopte semejante medida. Nos agregó que ignoraba el orden del día de la reunión de la Junta de Seguridad y por lo tanto si versaría sobre el asunto de las armas.

LA JUNTA DE SEGURIDAD DE CATALUÑA

A las cinco de la tarde salió el ministro de la Gobernación de la Presidencia, manifestando a los periodistas que se dirigía al Ministerio para presidir la reunión de la Junta de Seguridad de Cataluña. Agregó que tenía la impresión de que el Consejo terminaría en seguida.

LA RESPUESTA DEL SEÑOR SAMPER AL PRESIDENTE DE LA GENERALIDAD

El texto de la respuesta del señor Samper al presidente de la Generalidad acerca de la última comunicación que éste dirigió al Gobierno dice así:

"La comunicación que V. E. ha tenido a bien dirigir al Gobierno de la República con fecha 25 del actual, es una consecuencia de la actitud adoptada por el consejero de Justicia de la Generalidad, y la que dirigí a su vez el presidente de la Audiencia de Barcelona el día 13, y constituyendo ésta un caso de extravío de poder, fácilmente se advierte que la de V. E. deriva en contumacia.

Es contrario a todas las leyes y prácticas jurídicas que un órgano ejecutivo de la nación pueda decretar, oficialmente, declaraciones nominativas de desconfianza contra determinados funcionarios judiciales e invitaciones al cese en el ejercicio de sus cargos porque, sobre constituir esto una exhortación conminatoria, y, por tanto, coactiva, dada la autoridad de quien la utiliza, expone a quebrantar el prestigio de los funcionarios agraviados de que tanto han menester para la dignidad de su cometido.

Semejante exceso atentatorio al ejercicio de la independencia judicial, no podría cometerlo el Gobierno de la República, de lo que se infiere que tampoco puede arrosarlo ningún consejero de la Generalidad.

En alguna parte ha invocado V. E. recientemente la norma tercera del acuerdo sobre traspaso de servicios de Justicia a Cataluña, que aprobó la Comisión mixta en 20 de octubre último. Ciertamente, que en ella, según reza su texto "se traspasan a la Generalidad las facultades ejecutivas del Gobierno de la República para la aplicación en el territorio de Cataluña de las leyes orgánicas y procesales del Estado en materia de administración de Justicia."

Y resulta indudable que si el Gobierno de la República no tiene facultades ejecutivas para compeler a jueces y magistrados para que abandonen sus cargos por medio de "persuasivas" declaraciones de confianza, mal se han podido entender traspasadas esas inexistentes facultades al Gobierno de la Generalidad.

Si, además, se considera que el traspaso tenía por objeto la aplicación por la Generalidad de las leyes orgánicas del Estado en materia de Administración de Justicia, nada más contradictorio que el supuesto de que pudiera conducir al desconocimiento a vulneración de las propias leyes.

Tan claro es el asunto que siéndolo también de ordinario el juicio de V. E., no es comprensible cómo ha podido ofuscarse en esta ocasión.

Para evitar que el error prevalezca o pueda reiterarse, el Gobierno de la República, en ejercicio de facultad reglamentaria que le asiste, y al amparo del artículo 20 de la Constitución, dispone sea decretada aquella norma adecuada que canalice las posibles actividades en esta materia de los órganos ejecutivos del Poder hacia los cauces trazados en la ley orgánica judicial que a todos incumbe cumplir.

Respecto a otras confusiones proyectadas sobre la condición del elevado cargo de representante del Estado en Cataluña acaso convenga que las Cortes españolas se apliquen a desvanecerlas por medio de una ley que, ajustándose estrictamente a la Constitución y al Estatuto, y con la estimable anuencia de diversos grupos políticos parlamentarios que representan a Cataluña, conduzcan a establecer la necesaria y a veces desconocida ecuación entre el ejercicio de las facultades y el cumplimiento recíproco de obligaciones.

Lo que tengo el honor de comunicar a V. E.
Viva V. E. muchos años.
Madrid, 28 septiembre 1934."

Billar

OLIMPIC BILLAR CLUB

Tal com es va anunciar oportunament, s'ha celebrat, davant d'una nombrosa i escollida concurrència, el repartiment de premis del primer torneig social de caramboles a partida lliure i de xapó, i el partit d'aquest darrer joc, jugat a l'objecte de donar relleu a la festa, resultant guanyadors els senyors Barrena, Reverté i Obiol.

Seguidament s'organitzà una partida de billar a l'americana en matx-revanxa de la de xapó, guanyada pels senyors Vega, Amenós i Andreu.

Properament donarem compte de la data en què es començarà el segon Campionat social a partida lliure.

SEÑORITA

se desea como hùsped en casa de confianza. Trato familiar. Preferible sea estudiante.
Razón: en la Administración de este periódico.

ESTUDIANTE

se desea en casa de confianza.
Razón: en la Administración de este periódico.

SE VENDE

casa situada en la calle Mayor de Torredembarra.
Informes en esta Administración.

TOS
PULMONARES
Caja Gr. 0,90
Caja Peq. 0,50
BOMBONES ORNOSA

ZUMO DE UVA SIN FERMENTAR MOSTELLE
Eminentes médicos lo recomiendan para los niños. Les hace crecer fuertes y sanos. Alimenta más que la leche, estroñándose más fácilmente. Regulariza la digestión y fortalece todo el organismo.
MOSTELLE también es indicadísimo para las resacas porque evita y cura los desórdenes digestivos.
Venta en Droguerías, Farmacias y Ultramarinos.
RAFAEL ESCOFET - TARRAGONA

TALLER d'ENCUADERNACIONES
Llibres ratllats
Mostruaris - Relleus
Treballs de luxe
Marcel·lí Ollé Carreras
Comte de Rius, 3 TARRAGONA

A. K. B.
EL HORNILLO PERFECTO AL GAS DE GASOLINA
CONSUMO: 6 a 12 ctm. según llama muy económico
Graduable SEGURO
Demostraciones gratuitas y sin compromiso a domicilio
Agente oficial:
Alberto Hernández
Plaza República, núm. 32
Pida detalles sobre el alumbrado **PETROMAX**
al gas de petróleo y gasolina
Representante general para España de los hornillos "A. K. B." y de las lámparas "Petromax" A. KLAEBISCH, BARCELONA "2-ris, 63-71